

Het was een mooie dag in de herfst. Kikker wandelde door het bos en keek naar de prachtige kleuren van de blaadjes aan de bomen. Goud, geel, oker en oranje. Wat is de wereld toch mooi, dacht hij.

Tussen al die mooie kleuren zag hij plotseling in het gras iets wonderlijks liggen...

Dichterbij gekomen zag hij een klein beertje, met een rood truitje aan. Het had zwarte kraallogjes en een traantje op zijn wang.

Voorzichtig tilde Kikker hem op.
Ach, wat is hij lief... dacht Kikker. Ik neem hem mee naar huis.
Dan mag hij bij mij wonen.
Kikker hield zijn nieuwe vriendje stijf tegen zich aangedrukt en ging
op weg naar huis.

Ze kwamen Varkentje tegen.

14

‘Wat heb je daar?’ vroeg Varkentje.

‘Een beertje,’ zei Kikker. ‘Gevonden in het bos.’

‘Wat ga je met hem doen?’

‘Hij mag bij mij wonen, want hij is zo alleen!’

‘Laat eens zien,’ zei Haas, die ook aan kwam lopen.
‘Het is een teddybeer. Hij kan niet eens praten.’
‘Dat zal ik hem wel leren,’ zei Kikker.

Toen gingen ze hand in hand verder naar Kikkers huisje.
Beertje kon al heel goed lopen.

De eerste dagen zei Beertje helemaal niets.
Maar eten wou hij wel, want hij had een reuzenhonger!

Kikker vertelde Beertje spannende verhalen voor het slapengaan.
En hij leerde hem woordjes, zoals maan, roos en vis.

Overdag speelden ze buiten met de bal, of deden andere leuke spelletjes.